

R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
S O D I Š Č E

CELJE

VSC sklep Cp 552/2012

Sodišče: Višje sodišče v Celju

Oddelek: Civilni oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSCE:2012:CP.552.2012

Evidenčna številka: VSC0003260

Datum odločbe: 06.12.2012

Področje: ZAVAROVANJE TERJATEV

Institut: pogoji za začasno odredbo - predlog za izdajo začasne odredbe - trditvena podlaga

Zveza: ZIZ člen 272, 272/2.

Jedro

V postopku izdaje začasne odredbe se ničesar ne domneva, ampak mora upnik v predlogu s konkretnimi navedbami utemeljiti svoj predlog.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi sklep sodišča prve stopnje.

Stranke same nosijo stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

Z izpodbijanim sklepom je sodišče prve stopnje zavrnilo predlog za izdajo začasne odredbe, s katerim sta tožnika zahtevala, da toženca odstranita vse senene bale, postavljene na obstoječi poti in da njemu in njegovim izpolnitvenim pomočnikom, dopustita za potrebe njegovih nepremičnin, vožnje z osebnim avtomobilom, kombijem, tovornjaki, traktorjem in drugo kmetijsko mehanizacijo, po obstoječi delno asfaltirani, delno gramozirani in delno kolovozni poti na služočih nepremičninah. Predlagala sta tudi, da sodišče v primeru kršitve prepovedi iz 1. točke tožencema naloži nerazdelno plačilo denarne kazni v znesku 2.000,00 EUR. Sodišče je štelo, da je tožnik v predlogu navedel zgolj pavšalna dejstva o tem, kakšna sila naj bi bila uporabljena in kdo je to storil, da ni izkazal, oziroma vsaj poskušal dokazovati pogoje za izdajo začasne odredbe. Po oceni sodišča navedbe tožeče stranke niso konkretizirane, ni pa tudi zatrjevala nevarnosti, ki naj bi pretila. Tožnik je sicer navedel, da toženca s predlagano začasno odredbo ne bosta utrpela nobenih neugodnih posledic, vendar pa je le prepisal besedilo člena, kar pa ne zadošča.

Zoper sklep se je tožnik pravočasno pritožil. Uveljavlja vse tri pritožbene razloge iz 338. člena ZPP. Sodišču

očita, da je zmotno zaključilo, da ni izkazal drugega obligatornega pogoja za izdajo začasne odredbe, saj iz njegovih navedb jasno izhaja, da je zatrjeval in izkazoval, da je odredba potrebna, da se prepreči uporaba sile in nastanek težko nadomestljive škode. Zato so takšni zaključki sodišča protispisni in sodišču očita kršitev iz 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ker je zatrjeval, da zaradi postavitve senenih bal na služnostno pot ne more uporabljati svojih nepremičnin, to pomeni, da ne more nadaljevati z gradnjo nedokončane stanovanjske hiše, da ne more kositi travnika, orati, da je moteno čebelarstvo. Prav tako je navedel, da se do svojih nepremičnin ne more pripeljati z avtomobilom in da lahko pride le peš, kar je dokazal s številnimi fotografijami. Ponudil je tudi dokaze o tem in je zato zaključek sklepa o tem, da ni poskušal dokazovati katerega od pogojev, v nasprotju s podatki spisa. Samo po sebi je umevno, da če ne more nadaljevati z gradnjo, ker se do hiše ne more pripeljati, da to pomeni evidentno škodo in zato ne ve, kaj je sodišče mislilo, ko mu očita, da bi morale biti njegove navedbe bolj konkretizirane. Prav tako trditve o tem, da ne more obdelovati kmetijskih površin, same po sebi pomenijo, da mu nastaja škoda. Zato je konkretizacija, ki jo sodišče pogreša nesmiselna. Napačni so zaključki sodišča o tem, da je pri trditvi, da toženca ne bosta utrpela nobenih neugodnih posledic, samo navedel besedilo člena, saj sodišče pozablja, da negativnega dejstva ni mogoče dokazovati. Zato bi sodišče moralo zaključiti, da bi mu s takšnim ravnanjem tožencev nastala nenadomestljiva škoda. Predlaga, da se pritožbi ugodi in da se sklep spremeni tako, da se predlogu za izdajo začasne odredbe v celoti ugodi in da se tožencema naloži, da mu povrneta stroške postopka in stroške pritožbenega postopka.

Toženi stranki sta vložili odgovor na pritožbo, v katerem navajata, da pritožba ni utemeljena in da je sodišče pravilno odločilo ter predlagata zavrnitev pritožbe in zahtevata povrnitev stroškov za sestavo odgovora na pritožbo.

Pritožba ni utemeljena.

Tožnika sta s tožbo zahtevala ugotovitev obstoja stvarne služnosti po nepremičninah, last tožencev, za vožnje z osebnim avtomobilom, kombijem, tovornjaki, traktorjem in drugo kmetijsko mehanizacijo, pod točko 2 pa sta zahtevala, da se tožencema naloži odstranitev vseh senenih bal, ki so postavljene na obstoječo pot in da se jima prepoveduje vsakršno poseganje v služnostno pravico peš hoje, vožnje z osebnim avtomobilom, kombijem, tovornjaki, traktorjem in drugo kmetijsko mehanizacijo. Trditvena podlaga tožeče stranke je bila, da je tožnik postal lastnik nepremičnine s kupno pogodbo, s to pa je bila tudi dogovorjena služnostna pravica hoje, vožnje z vsemi sodobnimi vozili in živinogonje po prodajalčevem zemljišču, da je nastopil posest nepremičnine leta 1980 in da je od takrat dalje ves čas to nepremičnino koristil, tako da je po njej hodil in vozil. Zatrjeval je, da je stvarno služnost priposestvoval v skladu z drugim odstavkom 217. člena SPZ. Zatrjeval je tudi, da sta toženca v aprilu 2012 na to služnostno pot postavila eno seneno balo, nato pa poleg nje še drugo, 7. 5. 2012 pa še tretjo balo, s tem pa sta v celoti zaprla služnostno cesto tako, da je sedaj onemogočen dovoz.

Tožnik je predlagal izdajo začasne odredbe in pod VI. tožbe zatrjeval: "da zaradi opisanega motilnega ravnanja (postavitve senenih bal na služnostno pot) poti ne more uporabljati in ne more nadaljevati z gradnjo nedokončane stanovanjske hiše, ne more kositi travnika, ne more orati, moteno je čebelarstvo... . Na eni od senenih bal je narisana tudi kljukasti križ, kar razume kot grožnjo z uporabo sile. Zato je potrebno izdati začasno odredbo, da se prepreči uporaba sile. S predlagano začasno odredbo (če bi se tekom postopka izkazala za neutemeljeno) toženca ne bosta utrpela nobenih neugodnih posledic. Tako bi bilo kljub izdani začasni odredbi in njeni izvršitvi, kasneje (četudi bi bil zahtevek zavrjen) ob sodbi mogoče za toženca vzpostaviti prejšnje stanje. Z gornjimi navedbami in predlaganimi dokazi pa je že izkazal za verjetno, da njegova terjatev obstoji". To pa so tudi vse trditve, ki jih je tožnik podal v zvezi s predlogom za izdajo

začasne odredbe.

Sodišče prve stopnje se je pri odločanju o začasni odredbi za zavarovanje nedenarne terjatve pravilno oprlo na določbo 272. člena ZIZ, ki določa pogoje za izdajo začasno odredbo. Pravilno je tudi zaključilo, da je tožnik z navedbami v tožbi izkazal za verjetno, da terjatev obstoji ter da je tako izpolnjen prvi pogoj za izdajo začasne odredbe. Kot izhaja iz trditvene podlage tožeče stranke v predlogu za izdajo začasne odredbe, je tožnik zatrjeval, da je ta odredba potrebna, da se prepreči uporaba sile, ali nastanek težko nadomestljive škode, zatrjeval pa je tudi nadaljnji pogoj in sicer, da dolžnik z izdajo začasne odredbe, če bi se s tekom postopka izkazala za neutemeljeno, ne bi utrpel hujših neugodnih posledic od tistih, ki bi brez izdaje začasne odredbe nastale upniku (2. in 3. alineja drugega odstavka 272. člena ZIZ).

Začasna odredba, ko sredstvo zavarovanja nedenarne terjatve je izjema v postopku, saj lahko upnik doseže izvršbo šele s pravnomočnostjo sodne odločbe. V tem postopku se ničesar ne domneva, nič ni samo po sebi umevno, ampak je dolžnost predlagatelja, da konkretizira dejstva, navede konkretno dejansko stanje, s katerim utemeljuje utemeljenost začasne odredbe. Zato mora upnik, ki predlaga takšno začasno odredbo, s konkretnimi navedbami utemeljiti svoj predlog. To pa pomeni, da mora upnik navesti konkretne okoliščine in ne zadošča, da le navede besedilo člena, kot je upnik storil v tem primeru. Velja in sodna praksa je pri tem poenotena, da znotraj predpostavk za izdajo začasne odredbe po ZIZ ni ničesar takšnega, kar bi se brez ustrezne argumentacije preprosto domnevalo (povzeto iz knjige GV Založba začasne odredbe v civilnih sodnih postopkih, postopkih pred delovnimi in socialnimi sodišči, upravnimi sodišči, Ustavnem sodišču ter v upravnem postopku, stran 23). Upnik je uporabo sile ali nastanka težko nadomestljive škode obrazložil le z navedbami, da ne more nadaljevati z gradnjo nedokončane stanovanjske hiše, ne more kositi travnika, ne more orati in da je moteno čebelarstvo. Takšne navedbe pa so zgolj pavšalne in same po sebi še ne pomenijo, da upniku s tem nastaja težko nadomestljiva škoda. Obširne pritožbene navedbe o tem, da se vendarle predpostavlja, da s tem takšna škoda nastane, pa ne morejo omajati zaključkov sodišča prve stopnje, saj se v postopku zavarovanja z začasno odredbo, ki je izjemen postopek, kot je bilo že navedeno, ničesar ne domneva. Sodišče prve stopnje pa je tudi pravilno zaključilo, da je upnik pri drugem pogoj le prepisal zakonsko dikcijo, kar prav tako ne pomeni, da je navedel dovolj trditev za to, da bi lahko sodišče zaključilo, da je ta pogoj izpolnjen.

Pritožbene navedbe o tem, da iz navedb tožnika jasno izhaja, da je zatrjeval in izkazoval, da je odredba potrebna, da se prepreči uporaba sile in nastanek težko nadomestljive škode, niso utemeljene. Pojem težko nadomestljive škode je pravni standard, zato je vprašanje, katera škoda je težko nadomestljiva materialno pravno vprašanje, ki pa seveda mora temeljiti na dejanski podlagi. Takšne dejanske podlage pa tožnik v predlogu za izdajo začasne odredbe ni podal. Zatrjevanja, da tožnik ne more končati z gradnjo hiše, da ne more kositi trave in da je moteno čebelarstvo prav gotovo samo po sebi še ne pomeni, da obstaja oziroma da je s tem podana težko nadomestljiva škoda, kar je eden od pogojev za izdajo začasne odredbe po 272. členu ZIZ. Glede drugega pogoja pa je sodišče pravilno zaključilo, da je tožnik le prepisal zakonsko dikcijo, torej le materialno pravo, ne da bi temu pogoj dal ustrezno vsebino. Tudi pojem hujših neugodnih posledic pomeni pravni standard, ki ga je dolžna zapolniti tožeča stranka, saj le na podlagi takšne trditvene podlage lahko sodišče nato uporabi materialno pravo. Pritožnik pa s pritožbo trditvene podlage, kot jo je podal v predlogu za izdajo začasne odredbe, ne sme širiti.

Sodišče prve stopnje je tako pravilno in popolno ugotovilo vse pravno pomembne okoliščine in pravilno odločilo, svojo odločitev pa je tudi obrazložilo, zato očitana kršitev iz 15. točke drugega odstavka 339.čl. ZPP ni podana. Pritožba tako ni utemeljena.

Pritožnik s pritožbo ni uspel, zato sam nosi stroške pritožbenega postopka. Odgovor na pritožbo ni bil potreben in ni pripomogel k rešitvi zadeve, zato nasprotna stranka stroške odgovora na pritožbo nosi sama (ZPP čl. 165, 154 v zvezi z 15. členom ZIZ).

Datum zadnje spremembe: 31.01.2013